

In res večna slava gre Valvazorju, da je preimenitno zgodovino Kranjske rešil pozabljenosti.

S tema zvezkoma se prične zaporedno izdavanje kronike od začetka; le kedar bode primerno število slik iz XI. knjige dodelano, bode vmes izšel kak zvezek te knjige; to je gotovo prav dobro, ker na ta način naročniki dobodo poprej v roko zarad gradov in mest tako mično XI. knjigo.

Opozorujemo še, da bode kmalu potekel čas za naročevanje in da potem nastopi veliko večja cena; toraj naj se podvzajo tisti, ki želé preimenitno knjigo imeti. (Izhaja, kakor smo že povedali, v zvezkih po 50 kr. po dvakrat vsak mesec v Blaznikovi tiskarni.)

Ruski lan je prišel. Kdor ga je naročil, ga zamore takoj dobiti v pisarnici družbe kmetijske. Cena mu je po 3 gold. 30 kr. stari mernik.

Čenče iz Ljubljane.

Spisuje narodni postopač.

2. epistel.

Je-li, da ne veste, da so „Novice“ list, ki je bil gotovo med vsemi v Avstriji izhajajočimi listi letos največkrat zasežen; med 8 listi zapadlo jih je sl. policiji malo manj ko polovica, namreč trije! Da so tako nevarne, tega bi še same nikakor ne bile mislile. Skoro jih je strah same pred seboj. V zaseženem zadnjem listu so obhajale desetletnico glasovitega §. 19. osnovnih državljanskih pravic v slovenskih šolah; to obhajanje pa je sl. policija v prepoved djala. Mora že vedeti, zakaj. Popisovale se je, kar je.

O zaseganji listov bi se dalo mnogo čenčati, če ne bi bilo „tiskovne svobode.“ Vsakako so take čenče manj nevarne, kakor na pr. čenče „Turškega lista“, ki imajo namen jemati ljudem čast in poštenje. Nedavno je ta Ljubljanski nemčurski „sansculotte“ raztrosil hudobno in grdo laž o nekem duhovniku (kajti na duhovnike je on, kakor so bili njegovi Pariški bratje leta 1792., ves volk), katero mu je menda njegov dopisnik iz K. poslal. „Turški list“ nima sicer navade, preklicovati obrekovanja, a tu je moral biti pritisek grozen, da je bil še ta predrznež vgnan v kozji rog in je preklical, kar je prej s tako zadovoljnostjo svetu oznanil. To so „lopovci (banditi) v fraku“!

Med Dunajem in Peštom so cijazili in cijazili, da bi se pogodili, a stvar je šla vedno polževo pot. Vse drugače naši Ljubljanski „fortschrittlerji“, ki kažejo dejansko, da živimo res v dôbi železnih cest in telegrafa. Kar Dunajski in Peštanski ministri vsi skup tedne in mesece niso mogli doseči, to so dosegli naši konstitucionalci v par urah; zbrali so se v kazini in tam sklenili pogodbo z Magjari, s katerimi jih veže že tako posebna lastnost, namreč turkoljubje. Pri eni večerji je bila stvar gotova. -- V istem zboru se je pokazala nemčurjem nova zvezda v podobi bukvarja Bamberga. Jaz poznam možica bolje nego kdo drug, zato bi ne bil mislil, da zna govoriti, zlasti o politiki. Menda mu diši letos starešinski stol, zato je rekel v svojem sicer za priprosto pamet preučnem „speechu“, da morajo Ljubljančani letos zopet le nemčurje v mestno starešinstvo voliti. To je že stara pesem; od novega „govornika“ smo mislili kaj novega slišati.

Sedaj so časi jako nemirni, vsak dan se kaj zgodi, kaj novega sliši, če družega ne, vsaj o premeščenji kacega slovenskega profesorja med Nemce kam. Da ima ministerstvo pri tem ravnanji le „najboljše“ namene, o tem se ne dá dvomiti; očitvidno je tudi, da se

s tem slovenski jezik širi po svetu, ker se tudi neslovenskim narodom pošiljajo profesorji Slovenci, Nemcem k nam prihajajočim pa se tudi daje najlepša prilika, naučiti se naš „interessantni idiom“. Kdor to reč drugače ume, konfisciran je! Na tuje odhajajoči profesorji dobivajo pa še po vrhu na Dunaji popotnino v podobi lepe tolažbe. Prof. Glaser je po naših poročilih dobil to-le: „tolažite se s tem, da jih za Vami še pride več.“ Po latinskem pregovoru „solamen miseris socios habuisse malorum“ je tedaj prof. Glaser res srečen človek. Tu še bivajoči tovarši njegovi pa gredó lahko vsak večer spat z nado, da jim bo jutro prineslo morda enako — „srečo“. —

Ta teden se je vrnil v Ljubljano mučenec slovan-ske ideje, prostovoljec gosp. Janez Mejač, ki je hitel bratom Bosnjakom jeseni 1875. leta na pomoč. Al le par tednov je mogel boriti se, potem je prišel ranjen Turkom v pest, ki so ga v težkem železji vlačili pol-drugo leto od ječe do ječe in trpinčili tako, da se re-vežu to še zdaj zeló pozná. Izpustili so ga le na hudo pritiskanje neke veljavne osebe. Kar je prestal pri prijateljih naših nemčurjev in Magjarov, je res grozno, ne-človeško! Kdor misli, da je to le prazna moja čenča, naj ga gre sam vprašat; povedal mu bo.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. -- O notranji politiki je najvažnejša novica ta, da so Dunajski in Ogerski ministri se pobotali o „banki Ogerski“ tako, da Magjari dobodo, česar hočejo. Tisza, katerega odstop je le komedija bila, ostane tedaj zopet ministerstva predsednik. Ministri takraj in unkraj Litave so si prijateljsko podali roké, ustavoverci Dunajskega zbora pa, ki so celo to leto ropotali zoper Ogersko banko, bodo, ko pride v zbornici poslancev v obravnavo, absolutljo dali ministerstvu, in Slovanom sovražni dualizem pride — v novem, še pomnoženem natisu na svitlo! — Telegram iz Budapešta od 27. dne t. m. naznanja, da so Magjari zeló potrfti zato, ker jim je iz Dunaja došel glas, da je Tisza odobril vojsko, a ne zoper Rusijo.

— V zbornici gosposki so unidan pri razpravi nove zakonske postave liberalci padli, v zbornici poslancev pa tudi ministri s svojo železniško predlogo; v zbornici gospôski je grof Leo Thun ostro govoril zoper sedanjo sistemo, v zbornici poslancev pa Herman, ko je šlo za dovolitev 1/2 milijona v podporo Dunajskim okoličanom. Drugi pot prinesemo pomenljivih govorov važnejše točke.

— O *Turških zadevah* imamo sledeče novice. Velike vlade še niso odgovorile na Gorčakovo okrožnico; ne upajo si razodeti svojih misli. — Telegraf iz Petrograda od 27. t. m. piše, da se vojska gotovo začne 15. marca; vse priprave so dovršene, le grozno slabe ceste zdaj še ovirajo začetek. — Narodna skupščina v Beligradu je — česar se ni pričakovalo — v veliki večini za nadaljevanje vojske; zato bodo seje viharne.

Listnica vredništva. Gosp. dopisniku iz „Trž. šk.“: Prosimo samo za nas Vašega imena.

Žitna cena

v Ljubljani 24. februarija 1877.

Hektoliter v nov. denarji: pšenice domače 10 fl. 24. — banaška 10 fl. 94. — turšice 6 fl. 80. soršice 6 fl. 77. — rži 6 fl. 40. — ječmena 4 fl. 70. — prosa 4 fl. 70. — ajde 5 fl. 95. — ovsa 3 fl. 74. — Krompir 4 fl. 50 kr. 100 kilogramov.